

**НАЦІОНАЛЬНИЙ ЮРИДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО
ВСЕУКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ ВИПУСКНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОГО
ЮРИДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ЯРОСЛАВА МУДРОГО**

УІТ

**ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
«НАУКА ТА ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ
ЮРИСПРУДЕНЦІЇ»**

2 листопада 2015 року

УДК 340.12.001
ББК 67.0
П 78

Відповідальні за випуск:

О.О. Нанарова – член Секретаріату Асоціації випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Асоціація випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

П 78 Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції «Теорія та практика сучасної юриспруденції». – Х.: Асоціація випускників Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого – Харків: 2015. – 239 с.

Тези друкуються мовою авторів у авторській редакції.

Адреса редакційної колегії: вул. Пушкінська, 77, к. 116, Харків, 61024, України.

УДК 340.12.001
ББК 67.0

**© Асоціація
випускників
Національного
юридичного
університету імені
Ярослава Мудрого**

які будувалися на жорстокості через свою первобутність. А можливо тому, що існував патріархальний лад.

Мені здається, що було би краще частково обмежити правоздатність чоловіка для забезпечення рівноправності у родині. По-перше, це змогло б поліпшити правове становище інших членів родини. По-друге, зменшити смертність через вбивство або віддання дітей та жінок у рабство. По-третє, сприяло б матеріальному розвитку родини через те, що кожна особа могла би мати свою особисту власність, яка за римським законодавством віддавалася чоловіку.

У висновку хотів би сказати, що правовий статус чоловіка в Римі, за законами 12 таблиць, був протиправним та нелегітимним, тому що порушувалися майже усі права інших членів родини. На мою думку, закони 12 таблиць не є прикладом шлюбно-сімейних відносин через наведені мною аргументи.

Васильєв Євген Олександрович
*доцент кафедри історії держави та права
України і зарубіжних країн
НЮУ імені Ярослава Мудрого*

ЗМІНИ В ПРАВОВОМУ РЕГУЛЮВАННІ ЗОВНІШНЬОЇ ТОРГІВЛІ В УКРАЇНІ В ПЕРІОД ПЕРЕБУДОВИ

Пожвавлення економічної активності в СРСР наприкінці 1980-х років вимагало створення нормативно-правових актів, що регулюють зовнішньоторговельну діяльність. Першими такими актами стали Постанови Ради Міністрів СРСР від 19 серпня 1986 №991 «Про заходи щодо удосконалення управління зовнішньоекономічними зв'язками» та №992 «Про заходи щодо удосконалення управління економічним і науково-технічним співробітництвом з соціалістичними країнами». Передбачалось створення в об'єднаннях, підприємствах та організаціях фондів валютних відрахувань для фінансування експортно-імпортних операцій. Зміни не призвели до заміни бартерних операцій грошовими розрахунками, однак було значно розширено коло організацій, що отримали право займатися бартерними операціями.

В результаті загальносоюзного процесу перебудови держава поступово втрачає монопольне право на зовнішньоекономічну діяльність. Одними із перших суб'єктів, які здобули право на самостійну зовнішньоторговельну діяльність, стають виробничі кооперативи. Законом СРСР від 26.05.1988 №8998-ХІ «Про кооперацію в СРСР» [1] кооперативи були наділені правом участі у зовнішньоекономічній діяльності, нагромадженні валютних ресурсів на основі принципів валютної самокупності і самофінансування. Кооперативи, що здійснювали виробничу діяльність, та їх об'єднання набували право безпосереднього здійснення експортно-імпортних операцій.

Постановою Ради Міністрів СРСР від 2 грудня 1988 р. №1405 було суттєво розширено коло учасників зовнішньоекономічних відносин. Право здійснення експортно-імпортних операцій було надано всім державним підприємствам, виробничим, кооперативним та іншим організаціям, продукція або послуги яких володіють конкурентоспроможністю на зовнішньому ринку [2]. Засобами регулювання зовнішньої торгівлі в цей період стають реєстрація суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, квотування та ліцензування зовнішньої торгівлі, а також декларування товарів, що переміщуються через митний кордон.

Все ще зберігались обмеження посередницьку діяльність у зовнішній торгівлі, передбачені п. 8 Постанови Ради Міністрів СРСР від 7 березня 1989 р. №203. Спільні підприємства, міжнародні об'єднання та організації, створені на території СРСР, мали право експортувати тільки вироблену ними продукцію й імпортувати продукцію тільки для власних потреб. Виробничі кооперативи та їх об'єднання могли експортувати тільки продукцію власного виробництва, не маючи права займатися скупкою товарів з метою їх подальшого перепродажу [3].

Закон УРСР від 03.08.1990 №142-ХІІ «Про економічну самостійність Української РСР» [4] визначав основними цілями економічної самостійності республіки, зокрема, зростання національного багатства, досягнення передового технологічного рівня виробництва на принципах децентралізації власності і роздержавленні економіки, повної господарської самостійності і свободі підприємництва усіх юридичних і фізичних осіб у рамках законів Української РСР. В основу економічної самостійності мали бути покладені принципи самостійності регулювання грошового обігу та захищеності внутрішнього ринку.

Українська РСР за Законом від 03.08.1990 мала право самостійно здійснювати керівництво зовнішньоекономічною діяльністю, зокрема встановлювати перелік товарів, вивезення і ввезення яких регулюється квотами і ліцензіями. Згідно ст.14 Закону УРСР від 03.08.1990 №142-ХІІ «Про економічну

самостійність Української РСР» основним видом відповідальності, що мав застосовуватись за порушенням економічної самостійності Української РСР та інтересів юридичних і фізичних осіб, були економічні санкції [5].

Концепція переходу Української РСР до ринкової економіки від 01.11.1990 р. [6], вперше сформулювала принципи зовнішньоекономічної діяльності: пріоритетність у зовнішньоекономічних відносинах міжнародних угод та норм міжнародного права; взаємовигідність міжнародних економічних відносин; рівність можливостей всіх господарюючих суб'єктів вступати в зовнішньоекономічні зносини відповідно до законодавства УРСР.

Закон УРСР «Про зовнішньоекономічну діяльність» [6] передбачав остаточне скасування державної монополії у сфері зовнішньої торгівлі, рівність всіх суб'єктів господарювання у зв'язках з іноземними партнерами. Законом були враховані основні положення Конвенції ООН про договори міжнародної купівлі-продажу товарів від 11 квітня 1980 р., яка набула чинності в УРСР з 1 лютого 1991 р. [7], та Конвенції про право, що застосовується до договорів міжнародної купівлі-продажу товарів від 22.12.1986 р. [8].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон СРСР від 26.05.1988 року №8998-ХІ «Про кооперацію в СРСР» // Відомості Верховної Ради СРСР. – 1988. – № 22. – Ст. 355.
2. Постановление Совета Министров СССР від 02.12.1988 №1405 «О дальнейшем развитии внешнеэкономической деятельности государственных, кооперативных и иных общественных предприятий, объединений и организаций» // СП СССР. – Отд. 1. – 1989. – № 2. – Ст. 7.
3. Постановление ЦК КПСС и СМ СССР от 07.03.1989 № 203 «О мерах государственного регулирования внешнеэкономической деятельности» // СП СССР. – Отд. 1. – 1989. – №16. – Ст. 50.
4. Закон УРСР від 03.08.1990 №142-ХІІ «Про економічну самостійність Української РСР» // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1990. – №34. – Ст.499.
5. Концепція переходу Української РСР до ринкової економіки від 01.11.1990 року // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1990. – № 48. – Ст. 632.
6. Закон УРСР від 16.04.1991 № 959-ХІІ «Про зовнішньоекономічну діяльність» // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991. – №29. – Ст. 377.
7. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про договори міжнародної купівлі-продажу товарів від 11.04.1980 // Зібрання чинних міжнародних договорів України. – 1990. – №1/ – Ст. 116
8. Розенберг М.Г. Контракт международной купли-продажи. Современная практика заключения. Разрешение споров. – М.: Международный центр финансово-экономического развития, 1996. – С. 209-220.

Вербієць Вікторія Сергіївна, НІОУ імені Ярослава Мудрого, студентка, Інститут підготовки кадрів для органів юстиції України, 1 курс, 15 група

МУСУЛЬМАНСЬКА РЕЛІГІЯ ТА МУСУЛЬМАНСЬКЕ ПРАВО, ЇХ СПІВВІДНОШЕННЯ

Сьогодні мусульманське право відіграє особливу роль. Адже ми знаємо, що багато з науковців звертаються до цієї теми тому, що недостатньо досліджень релігійної правової системи, зокрема мусульманської. Мусульманське право на пряму зв'язане з мусульманською релігією (ісламом). Вона наймолодша релігія світу. Нині мусульманське право охоплює своєю дією значну кількість осіб і є однією із тих правових систем, що продовжують інтенсивно розвиватися.

Важливе значення відіграє мусульманське право для людини, яка його сповідує. Кількість людей, які сповідують іслам збільшуються з кожними роками. Ось навіть в Україні за різними даними, складає від 0,5 млн. до 3 млн. осіб, а в Європі їх налічують близько 50 млн. Про таке стрімке зростання мусульман потрібно розуміти, що триває тенденція розвитку світу. Розвиваються різнобічні погляди на життя.

Науковці, які вивчають мусульманське право, звертають увагу на тому, що шариат регулює в однаковій мірі всі аспекти життя кожного мусульманина, включаючи релігійний культ, право, політику. Р. Давид, підкреслює що об'єкт мусульманського права невід'ємно пов'язаний з мусульманською релігією. А. Массе найповніше сформував думку, що Фіхх включає головні норми, а саме: релігійні, правові, моральні норми і звичаї. В врешті Фіхх «охоплює цілком всі обов'язки, що закони Корану